

EBA/GL/2015/09

11.09.2015

Ghidul

privind angajamentele de plată conform Directivei 2014/49/UE
privind schemele de garantare a depozitelor

Ghidul ABE privind angajamentele de plată conform Directivei 2014/49/UE privind schemele de garantare a depozitelor

Statutul prezentului ghid

Prezentul document conține orientări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (Regulamentul ABE). În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul ABE, autoritățile competente și instituțiile financiare trebuie să depună toate eforturile necesare pentru a respecta orientările.

Ghidul prezintă punctul de vedere al ABE privind practicile adecvate în materie de supraveghere în cadrul Sistemului european al supraveghetorilor financiari sau privind modul în care ar trebui aplicat dreptul Uniunii într-un anumit domeniu. Prin urmare, ABE se așteaptă ca toate autoritățile desemnate și schemele de garantare a depozitelor (SGD-uri) cărora li se aplică prezentul ghid să se conformeze acestuia. Autoritățile desemnate și SGD-urile cărora li se aplică prezentul ghid trebuie să se conformeze prin integrarea acestuia în practicile lor, după caz (de exemplu, prin modificarea cadrului legislativ sau a procedurilor acestora).

Cerințe de raportare

În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente trebuie să notifice ABE dacă se conformează sau intenționează să se conformeze prezentului ghid sau, în caz contrar, motivele neconformării, până la 11.11.2015. În absența unei notificări până la acest termen, ABE va considera că autoritățile competente nu s-au conformat. Notificările se trimit prin intermediul formularului disponibil în Secțiunea 5 a prezentului ghid la adresa compliance@eba.europa.eu, cu mențiunea „EBA/GL/2015/09”. Notificările trebuie trimise de persoane care au autoritatea de a raporta cu privire la respectarea ghidului în numele autorităților competente.

Notificările vor fi publicate pe site-ul ABE, în conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Titlul I - Obiect, domeniu de aplicare și definiții

1. Articolul 10 alineatul (3) paragraful 2 din Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor instituie în sarcina ABE obligația de a emite orientări privind angajamentele de plată. În acest scop, prezentul ghid stabilește condiții care să fie incluse în acordurile contractuale sau legale în baza cărora o instituție de credit furnizează angajamente de plată către o SGD, precum și criteriile pentru eligibilitatea și gestionarea garanțiilor reale.
2. Prezentul ghid se adresează:
 - a) SGD-urilor și autorităților desemnate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctele (1) și (18) din Directiva 2014/49/UE;
 - b) autorităților de rezoluție menționate la articolul 4 alineatul (2) punctul (iv) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), astfel cum a fost modificat ulterior (Regulamentul ABE); și
 - c) autorităților competente în sensul articolului 4 alineatul (2) punctul (i) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în ceea ce privește tratamentul prudential al angajamentelor de plată.

Prezentul ghid se aplică în conformitate cu cadrul legal național care acordă SGD-urilor sau autorităților desemnate competența de a accepta angajamente de plată în componența resurselor financiare disponibile care vor fi luate în considerare pentru atingerea nivelului-țintă.

3. Dacă activitatea SGD-urilor este administrată de o entitate privată, autoritățile desemnate trebuie să verifice dacă, în conformitate cu legea care reglementează astfel de contracte, SGD-urile se bucură de protecția oferită creditorului de Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară.
4. Autoritățile de rezoluție trebuie să informeze autoritățile desemnate asupra faptului că, atunci când își exercită competențele în temeiul articolelor 69, 70 și 71 din Directiva 2014/59/UE de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, vor avea în vedere în mod corespunzător asigurarea unei protecții efective a SGD în calitate de creditor.
5. În sensul prezentului ghid, se aplică următoarele definiții:
 - i. „angajamente de plată” înseamnă angajamentele de plată definite la articolul 2 alineatul (1) punctul (13) din Directiva 2014/49/UE;

- ii. „active cu risc scăzut ” înseamnă activele cu grad scăzut de risc definite la articolul 2 alineatul (1) punctul (14) din Directiva 2014/49/UE. Activele cu risc scăzut utilizate în scop de garanție reală potrivit prezentului ghid pot fi sub formă de instrumente financiare sau numerar;
- iii. „contract pentru angajamentul de plată” înseamnă contractul care va fi încheiat între SGD și instituția de credit și care prevede termenii și condițiile pentru includerea angajamentelor de plată ale unei instituții de credit în resursele financiare disponibile ale unei SGD și, în special, (i) indicarea de către SGD a valorii angajamentului de plată și (ii) obligația irevocabilă și garantată cu garanții reale a instituției de credit față de SGD de a plăti valoarea angajamentului de plată la solicitarea SGD în termenul prevăzut în contract;
- iv. „valoarea angajamentului de plată” înseamnă ponderea și valoarea monetară a contribuției la SGD, așa cum aceasta este stabilită de către SGD, pe care instituția de credit se angajează să o acopere prin angajamentul de plată în conformitate cu termenii și condițiile contractului pentru angajamentul de plată;
- v. „contract de garanție financiară fără transfer de proprietate”, conform definiției prevăzute la articolul 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2002/47/CE, înseamnă un contract reglementat de legea care transpune Directiva 2002/47/CE, în temeiul căruia instituția de credit garantează obligațiile asumate prin contractul pentru angajamentul de plată prin furnizarea unei garanții reale constituite din active cu risc scăzut către SGD, instituția de credit păstrând la momentul constituirii acesteia proprietatea deplină asupra activelor cu risc scăzut furnizate ca garanție reală;
- vi. „contract de garanție financiară cu transfer de proprietate”, conform definiției prevăzute la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva privind contractele de garanție financiară, înseamnă un contract reglementat de legea care transpune Directiva privind contractele de garanție financiară, în temeiul căruia instituția de credit garantează obligațiile asumate prin contractul pentru angajamentul de plată prin transmiterea către SGD a proprietății depline asupra activelor cu risc scăzut;
- vii. „contract de garanție financiară” înseamnă un contract de garanție financiară fără transfer de proprietate sau un contract de garanție financiară cu transfer de proprietate;
- viii. „cauza care determină executarea” înseamnă un eveniment care atrage după sine accelerarea obligației de a plăti valoarea angajamentului de plată astfel încât acesta devine imediat exigibil. Conform termenilor din contractele de garanție financiară și în concordanță cu articolul 2 alineatul (1) litera (l) din Directiva 2002/47/CE sau prin efectul legii, apariția unei cauze care determină executarea

îndreptățește SGD să execute garanția reală constituită din active cu risc scăzut, furnizată de instituția de credit, prin valorificarea sau prin însușirea acestora fără a fi necesară o notificare jurisdicțională prealabilă sau autorizare;

- ix. „proceduri de lichidare” înseamnă procedurile de lichidare prevăzute la articolul 2 din Directiva 2001/24/CE privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit;
- x. „măsuri de reorganizare” înseamnă măsurile de reorganizare prevăzute la articolul 2 din Directiva 2001/24/CE privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit;
- xi. „măsuri de intervenție timpurie” înseamnă măsuri luate de către autoritățile competente în temeiul articolelor 27 - 30 din Directiva 2014/59/UE de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții;
- xii. „măsuri de gestionare a crizelor” înseamnă măsurile de gestionare a crizelor prevăzute la articolul 2 alineatul (102) din Directiva 2014/59/UE de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.

Titlul II - Orientări privind angajamentele de plată

Partea 1 - Considerații generale

- 6. Directiva 2014/49/UE urmărește să „armonizeze metodele de finanțare a SGD-urilor”¹, printr-un amestec de contribuții ex ante și ex post.
- 7. Conform articolului 10 alineatul (3) din Directiva 2014/49/UE, resursele financiare disponibile care urmează să fie luate în considerare în vederea atingerii nivelului-țintă al SGD pot include angajamente de plată, cu condiția ca ponderea totală a angajamentelor de plată să nu depășească 30% din valoarea totală a resurselor financiare disponibile obținute în conformitate cu articolul respectiv.
- 8. Această dispoziție presupune obligația statelor membre de a acorda autorităților desemnate sau SGD-urilor competența de a accepta angajamente de plată până la nivelul maxim de 30% din resursele financiare disponibile. Însă, articolul 10 alineatul (3) din Directiva 2014/49/UE nu trebuie să fie interpretat ca fiind un drept automat pentru instituțiile de credit, opozabil SGD-ului, de a furniza contribuțiile sub forma angajamentelor de plată. SGD trebuie să implementeze acest mecanism pe baza unor

¹ Considerentul 27 din Directiva 2014/49/UE.

criterii nediscriminatorii. În special, SGD-urile nu trebuie să accepte mai mult de 30% din contribuțiile ex ante ale unui anumit membru sub forma angajamentelor de plată.

9. Autoritățile desemnate trebuie să verifice conformitatea contractelor pentru angajamentul de plată și a contractelor de garanție financiară încheiate între SGD și instituția de credit cu prezentul ghid.

Partea 2 - Contractul pentru angajamentul de plată

10. Admisibilitatea angajamentelor de plată este condiționată de încheierea în scris a unor contracte individuale pentru angajamentele de plată între SGD-uri și instituțiile membre ale acestora. De fiecare dată când se solicită noi contribuții ex ante, trebuie să se încheie un nou contract pentru angajamentul de plată. În mod alternativ, un contract cadru existent trebuie să fie modificat sau suplimentat de fiecare dată pentru a reflecta noile solicitări de contribuții ex ante.
11. Contractul pentru angajamentul de plată trebuie să includă cel puțin următoarele elemente:
 - a) valoarea angajamentului de plată;
 - b) obligația irevocabilă a instituției de credit de a efectua în orice moment plata în numerar a valorii angajamentului de plată, la solicitarea SGD, fără întârziere nejustificată și în orice caz în termen de cel mult două zile lucrătoare de la primirea notificării făcute conform literei (c) de mai jos. SGD trebuie să solicite o parte sau toate angajamentele de plată irevocabile cel puțin în cazul în care, din cauza utilizării resurselor financiare disponibile, ponderea angajamentelor de plată irevocabile în resursele financiare disponibile depășește pragul maxim stabilit în cadrul schemei conform Directivei 2014/49/UE și în conformitate cu punctul (8) din prezentul ghid. Perioada de plată trebuie să fie redusă la o zi lucrătoare dacă instituției de credit i se aplică măsuri de intervenție timpurie sau de gestionare a crizelor de către autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție. Trebuie asigurată eliminarea posibilității oricărei reduceri a valorii angajamentului de plată sau oricărei încetări a contractului pentru angajamentul de plată fără acordul SGD;
 - c) Transmiterea unei notificări de către SGD instituției de credit prin orice mijloace eficiente de comunicare care asigură primirea, ori de câte ori SGD solicită plata în numerar a valorii angajamentului de plată;
 - d) Obligația instituției de credit de a informa de îndată SGD cu privire la orice eveniment care afectează capacitatea instituției de a-și onora obligațiile, sau capacitatea SGD de a-și exercita drepturile, în temeiul contractului pentru angajamentul de plată sau al contractului de garanție financiară, inclusiv cu privire la retrogradări ale instituției de către agenții de rating externe și la orice

schimbări prudentiale sau de afaceri semnificative sau orice deteriorare a valorii activelor cu risc scăzut ce fac obiectul garanțiilor reale;

- e) Încheierea unui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate sau a unui contract de garanție financiară cu transfer de proprietate între SGD și instituția de credit, care garantează obligațiile asumate de către instituția de credit în contractul pentru angajamentul de plată prin furnizarea de către instituția de credit către SGD de garanții reale constituite din active cu risc scăzut, care să nu fie grevate de sarcini/servituți în favoarea terților și să fie la dispoziția SGD.
12. Prezentul ghid nu aduce atingere posibilității ca, în conformitate cu legea națională, conținutul acestuia să fie parțial sau integral pus în aplicare prin dispoziții legale, care să stabilească inclusiv dispoziții din contractul pentru angajamentul de plată și contractele de garanție financiară, cu condiția ca dispozițiile legale să aibă cel puțin aceleași efecte ca și cele prevăzute în acordurile contractuale dintre o SGD și membrii acesteia, în ceea ce privește, printre altele: îndeplinirea obligației instituției de credit de a plăti valoarea angajamentului de plată; furnizarea de către instituția de credit către SGD a activelor cu risc scăzut care garantează angajamentul de plată, astfel încât acestea să fie la dispoziția SGD; executarea imediată a activelor cu risc scăzut de către SGD la apariția unei cauze care determină executarea; și conformitatea cu cerințele, inclusiv cu perioada de timp, care sunt prevăzute prin Directiva 2014/49/UE și prin orice alte dispoziții legale UE aplicabile.

Partea 3 - Contractul de garanție financiară

13. Pentru a proteja poziția de creditor a SGD, un contract de garanție financiară trebuie să includă în mod explicit termenii următori:
- a) instituția de credit se angajează să înlocuiască activele cu risc scăzut constituite ca garanție reală atunci când acestea devin exigibile, când acestea nu mai respectă cerințele prevăzute la părțile 6 și 7 din prezentul ghid sau în alte cazuri specifice convenite cu SGD, pentru ca angajamentul de plată să fie permanent garantat prin garanțiile reale adecvate.
 - b) în cazul unui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate, instituției de credit nu i se permite să dispună de garanțiile reale (de exemplu, prin vânzare, grevare).
 - c) instituția de credit trebuie să completeze, la solicitarea SGD, activele cu risc scăzut constituite drept garanții reale, în eventualitatea în care valoarea activului suport, după aplicarea marjei de ajustare prevăzute la partea 7 din prezentul ghid, sau rata de schimb aplicabilă pentru garanția în numerar, scade sub valoarea angajamentului de plată.
 - d) Dispoziții prin care să se stabilească cel puțin următoarele cauze care determină executarea:

- (i) neplata de către instituția de credit a valorii angajamentului de plată în perioada prevăzută în contractul pentru angajamentul de plată atunci când i se solicită acest lucru de către SGD;
- (ii) neînlocuirea de către instituția de credit a activelor cu risc scăzut furnizate SGD-ului atunci când acestea devin exigibile, când acestea nu mai respectă cerințele prevăzute la părțile 6 și 7 din prezentul ghid sau în alte cazuri specifice convenite cu SGD;
- (iii) necompletarea de către instituția de credit a garanției reale constituite de aceasta atunci când i se solicită acest lucru de către SGD, în eventualitatea unei nerespectări a nivelului de acoperire, astfel cum este prevăzut la partea 7 din prezentul ghid;
- (iv) retragerea autorizației instituției de credit;
- (v) dacă instituția de credit este supusă măsurilor de reorganizare, altele decât cea de intervenție timpurie sau cea de gestionarea a crizelor, sau dacă este supusă procedurilor de lichidare.

În cazul în care instituția încetează să mai fie membră a unei SGD fără a exista niciuna dintre cauzele care determină executarea menționate mai sus, SGD trebuie să aleagă cea mai adecvată cale de urmat pentru a menține disponibilitatea fondurilor promise.

În acest scop, SGD poate alege dintre următoarele:

- (1) să execute angajamentul;
- (2) să accepte faptul că instituția care nu mai este membră a SGD-ului care a dispus încetarea afilierii rămâne obligată potrivit angajamentului și să îl execute cel târziu atunci când se ajunge la scadența angajamentului astfel cum este prevăzut în contractul pentru angajamentul de plată, exceptând cazul în care se prelungește perioada contractului pentru angajamentul de plată; sau
- (3) să accepte faptul că angajamentul este transferat unei alte entități în contextul unei fuziuni sau al unei achiziții.

În cazul în care instituția de credit încetează să mai fie membră a unei SGD și se alătură unei alte SGD, SGD-ul inițial trebuie să se asigure că resursele financiare aferente celor 12 luni care precedă încetarea afilierii sunt transferate celeilalte SGD, fie prin executarea angajamentului și transferarea sumelor către SGD-ul care primește instituția, fie prin transferul contractului pentru angajamentul de

plată către SGD-ul care primește instituția de comun acord cu aceasta din urmă și cu instituția de credit.

În cazul în care schimbarea afilierii SGD are loc ca urmare a aplicării unei măsuri de rezoluție, SGD-ul trebuie să se consulte cu autoritatea de rezoluție înainte de a lua decizia cu privire la angajamentele de plată, ținând cont de obiectivele de rezoluție, inclusiv de protecția deponenților².

- e) La apariția unei cauze care determină executarea, SGD-ul trebuie să valorifice sau să își însușească activele cu risc scăzut constituite drept garanție în conformitate cu termenii din contractul de garanție financiară.
- f) SGD-ul trebuie să elibereze și să returneze garanția reală constituită din active cu risc scăzut în situația în care instituția de credit plătește în numerar valoarea angajamentului de plată.
- g) Trebuie să se stabilească partea care are dreptul la fructele (dobânzi, dividende etc.) dobândite de pe urma garanției reale constituite din active cu risc scăzut (SGD sau instituția membră).

Partea 4 - Punerea garanției la dispoziția SGD-ului de către furnizorul acesteia

- 14. În cadrul contractului de garanție financiară, SGD-ul trebuie să se asigure că instituția de credit pune la dispoziția SGD-ului activele cu risc scăzut printr-una dintre modalitățile prevăzute de Directiva 2002/47/CE, pentru ca activele cu risc scăzut să se afle în posesia sau sub controlul SGD.
- 15. O astfel de punere la dispoziția SGD-ului de către instituția de credit trebuie să se realizeze prin creditarea garanției reale, după cum urmează:
 - a. În cazul unui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate, activele cu risc scăzut constituite drept garanții reale trebuie să fie creditate într-un cont de valori mobiliare sau de numerar (i) deschise la custozii sau intermediarii care sunt identificați de către autoritatea desemnată sau de către SGD și care pot oferi informații complete, exacte și actualizate cu privire la instituția de credit și la activele cu risc scăzut; și (ii) care permit înregistrarea activelor cu risc scăzut constituite drept garanții reale de către instituții de credit potrivit contractului de garanție financiară fără transfer de proprietate.

În acest caz, SGD-urile sau autoritățile desemnate trebuie să identifice numai custozii sau intermediarii care asigură segregarea și protecția totală a activelor cu risc scăzut și care asigură accesul prompt al SGD-urilor, la cerere, pentru a preveni orice pierderi aduse instituției de credit sau SGD-ului din cauza nerespectării obligațiilor asumate sau a insolvenței custodelui. Totodată, acestea trebuie să se

² Articolul 31 din Directiva 2014/59/UE, JO L 173/190 din 12.6.2014.

asigure că respectivilor custozii nu li se permite să dispună de activele cu risc scăzut constituite drept garanții reale și că aceștia renunță, prin contract, la orice drept de retenție sau drept de gaj pe care l-ar putea avea în caz contrar asupra activelor cu risc scăzut.

- b. În cazul unui contract de garanție financiară cu transfer de proprietate, trebuie să se realizeze un transfer către SGD în contul de valori mobiliare sau de numerar deținut de către SGD, care să permită înregistrarea activelor cu risc scăzut constituite drept garanții reale de către instituția de credit conform contractului de garanție financiară cu transfer de proprietate. Autoritatea desemnată sau SGD trebuie să se asigure că respectivilor custozii nu li se permite să dispună de activele cu risc scăzut constituite drept garanții reale și că aceștia renunță, prin contract, la orice drept de retenție sau drept de gaj pe care l-ar putea avea în caz contrar asupra activelor cu risc scăzut.

Dacă o SGD are dreptul să primească depozite în numerar din partea membrilor, garanția în numerar poate fi depusă de către instituția de credit direct la SGD.

Partea 5 - Criterii de verificare a garanțiilor reale pentru a nu fi grevate de sarcini/servituți în favoarea terților

16. Articolul 2 alineatul (1) punctul (13) din Directiva 2014/49/UE prevede ca garanțiile reale să nu fie grevate de sarcini/servituți în favoarea terților. În consecință, SGD-urile și autoritățile desemnate nu trebuie să accepte active cu risc scăzut care sunt deja grevate de sarcini/servituți sau constituite drept garanții reale prin contracte de gaj sau alte contracte de garanție.
17. Activele constituite drept garanții în cadrul unui contract de garanție financiară trebuie să poată fi executate legal fără a exista alte creanțe prioritare asupra activelor în cauză. Terții nu trebuie să aibă posibilitatea de a interveni și a executa cu succes activele constituite drept garanții sau orice alt drept asupra acestora.
18. În acest scop, contractul de garanție financiară trebuie să prevadă că instituțiile de credit se angajează și garantează că niciun activ cu risc scăzut constituit drept garanție reală nu este în mod simultan grevat de sarcini/servituți sau utilizat drept garanție reală în favoarea unui terț ori pentru a garanta o altă obligație deja existentă față de SGD, și se angajează că niciun activ utilizat în cadrul contractului de garanție financiară fără transfer de proprietate nu va fi furnizat unui terț drept garanție reală.

Partea 6 - Criterii de eligibilitate și gestionarea garanțiilor reale

19. Conform Directivei 2014/49/UE, SGD-urile trebuie să accepte numai active cu risc scăzut drept garanții reale pentru a garanta valoarea angajamentului de plată. SGD-urile și autoritățile desemnate trebuie să stabilească criterii adecvate privind eligibilitatea garanțiilor reale, ținând cont de riscul de credit și riscul de piață al emitenților activelor cu risc scăzut și de lichiditatea acestor active, ca modalitate de evitare a activelor

nelichide. Acestea trebuie să țină cont, de asemenea, de riscul de concentrare și riscul valutar. În principiu, criteriile privind eligibilitatea garanțiilor reale publicate de Banca Centrală Europeană (BCE) sau băncile centrale naționale din statele membre ale Uniunii Europene trebuie considerate ca fiind în conformitate cu cerințele prevăzute în această parte 6 din prezentul ghid.

20. SGD-urile sau autoritățile desemnate trebuie să prevadă de asemenea limite de expunere, asigurându-se că în cazul fiecărei instituții de credit există o diversificare mare a activelor, cel puțin în ceea ce privește emitentul și scadența. În cazul instituțiilor mici care nu pot să furnizeze active cu risc scăzut conform cerințelor privind diversificarea și limitele de expunere, nivelul de diversificare a activelor cu risc scăzut constituite drept garanții reale poate fi mai mic atâta timp cât se respectă un nivel general ridicat de diversificare a activelor cu risc scăzut din portofoliul de garanții reale al SGD-urilor.
21. SGD-urile trebuie să își limiteze expunerea la datorii, indiferent dacă sunt publice sau private, a căror valoare este într-o mare măsură corelată cu cazuri în care SGD ar trebui să ramburseze sume deponenților sau să contribuie la rezoluție și, prin urmare, este posibil să trebuiască să recurgă la angajamentul de plată. Însă moneda în care este denominată datoria nu trebuie luată în considerare în acest scop, deoarece aceasta ar limita în mod excesiv capacitatea de a constitui o garanție reală. Mai mult, conform principiului proporționalității, în cazul instituțiilor mici care nu pot constitui active drept garanții reale conform acestei cerințe, nivelul de corelare poate fi mai mare, atâta timp cât nivelul de corelare general din portofoliul SGD rămâne scăzut.
22. În plus, SGD-urile și autoritățile desemnate trebuie să abordeze în mod adecvat diferențele dintre moneda în care este denominată garanția reală și moneda în care sunt denominate depozitele acoperite ale SGD, în cazul în care acestea există.
23. Gestionarea garanțiilor reale poate fi realizată de către SGD sau de către un terț ca parte dintr-un contract tripartit de servicii de gestionare a garanțiilor reale, atâta timp cât se respectă cerințele prevăzute în prezentul ghid.

Partea 7 - Marja de ajustare

24. SGD-urile sau autoritățile desemnate trebuie să aplice întotdeauna o marjă de ajustare la valoarea activelor cu risc scăzut constituite drept garanții reale, exceptând cazul în care garanția reală este furnizată în numerar în aceeași monedă ca și cea din angajamentul de plată. Aceasta presupune că valoarea activului suport se calculează ca fiind valoarea de piață a activului, din care se scade un anumit procent (marja de ajustare).
25. SGD-urile sau autoritățile desemnate trebuie să se asigure că marja de ajustare reflectă riscul de credit, riscul de piață și riscul de lichiditate care apar în legătură cu valoarea de expunere a fiecărui activ. În acest scop, trebuie să se stabilească diferite marje de ajustare, ținându-se cont de tipul emitentului și de calitatea creditului aferentă activului, precum și de scadența activelor și de moneda în care sunt denominate.

26. Aplicarea marjelor de ajustare trebuie să se bazeze totodată pe cuantificarea pierderilor preconizate și pe întârzierea preconizată până la vânzarea activelor.
27. Chiar dacă sunt posibile o serie de programe și metodologii de aplicare a marjelor de ajustare, programul marjelor de ajustare pentru active eligibile pentru a fi utilizate drept garanții reale de către BCE sau băncile centrale naționale din statele membre ale Uniunii Europene reprezintă o soluție sigură.
28. SGD-urile sau autoritățile desemnate trebuie să se asigure că activele cu risc scăzut sunt evaluate la prețul de piață în mod regulat și, dacă este posibil, zilnic.
29. Mai mult, valoarea de piață ajustată cu marja de ajustare a activelor cu risc scăzut constituite drept garanții reale trebuie să fie menținută în timp. Aceasta presupune că, dacă valoarea activelor suport estimată la prețul de piață în mod regulat scade sub un anumit prag și nu mai este conformă cu rata de acoperire ce rezultă din aplicarea marjei de ajustare, instituției de credit ar trebui să i se solicite să furnizeze active cu risc scăzut suplimentare sau să înlocuiască partea relevantă din angajamentul de plată cu numerar.
30. În orice caz, SGD-urile sau autoritățile desemnate nu sunt împiedicate să impună instituțiilor membre cerințe suplimentare de raportare și notificare.

Partea 8 - Tratamentul prudentțial

31. Tratamentul prudentțial al angajamentelor de plată trebuie să vizeze asigurarea condițiilor de concurență echitabilă și reducerea efectului prociclic al unor astfel de angajamente în funcție de tratamentul contabil al acestora.
32. În cazul în care în urma tratamentului contabil angajamentul de plată se reflectă integral în bilanț (ca pasiv), sau contractul de garanție se reflectă integral în contul de profit și pierdere, nu este necesară aplicarea unui tratament prudentțial ad-hoc pentru a reduce efectele prociclice.
33. Pe de altă parte, în cazul în care, în urma tratamentului contabil angajamentul de plată și contractul de garanție rămân pe poziții extrabilanțiere, în cadrul procesului de analiză prudentțială și evaluare (SREP), autoritățile competente trebuie să evalueze riscurile la care ar fi expusă poziția de capital și cea de lichiditate a unei instituții de credit dacă SGD-ul ar solicita acestei instituții să își plătească angajamentul în numerar, și să își exercite competențele adecvate pentru a se asigura de reducerea efectului de prociclicitate prin cerințe suplimentare de capital/lichiditate.

Titlul III- Dispoziții finale și punere în aplicare

Data aplicării

34. SGD-urile și autoritățile desemnate trebuie să implementeze prezentul ghid prin includerea acestuia în practicile proprii până la 31 decembrie 2015. După această dată,

SGD-urile și autoritățile desemnate trebuie să se asigure că prezentul ghid se aplică în mod efectiv. Aceeași perioadă de punere în aplicare se aplică autorităților de rezoluție și autorităților competente, în măsura în care prezentul ghid li se adresează acestora.